

[Hans Hedtoft.]

søge det og set — og det er selvfølgelig i overensstemmelse med, hvad jeg antog —, at den norske generalsekretær *aldrig* har udtalt sig, som det ærede medlem her har stået og citeret. Det ærede medlems påstand er nu dementeret gennem „Social-Demokraten“, men det kommer formentlig aldrig til at stå i „Land og Folk“. Det falder heller ikke det citatstærke medlem ind, når han er kommet med et sådant urigtigt citat; at sige: jeg bar mig forkert ad.

Jeg minder blot om, at det ærede medlem hr. Aksel Larsen i dag, da han ville forsvare sin citatstyrke, sagde, at jeg havde hævdet, at det var kommunisternes skyld, når stridighederne i Korea fortsattes — og så kom han igen med en lang række postulater overfor mig i stil med: Det ærede medlem ved! Det ærede medlem taler ikke sandt! Jo, jeg ved, jeg taler sandt. Foruden de meget, meget sensationelle oplysninger, som udenrigsministeren nu har forelagt tinget, som jeg ikke kendte, og som jeg forstår er helt nye og først foreligger i en rapport i dag — af hvilken det altså til evidens fremgår, at det kommunistiske Nordkorea umhyggeligt, dage i forvejen, formentlig uger i forvejen, ikke alene har forberedt angreb, men har haft liggende detaljeret udarbejdede angrebsplaner hos styrkerne —, foruden dette, som jeg ikke kendte, var der to ganske konkrete forhold, som jeg kendte. Jeg vidste, at umiddelbart efter at stridighederne i Korea var udbrudt, altså efter at det nordkoreanske angreb var begyndt, tilbød Koreakommisionen øjeblikkelig mægling. Hvem afslog denne mægling? Nordkorea. Jeg vidste een ting til. Jeg vidste, at umiddelbart efter at anfaldskrigen var begyndt, blev begge de kæmpende parter af De Forenede Nationer, af sikkerhedsrådet, gennem generalsekretær Trygve Lie opfordret til at standse stridighederne og indlede mæglingsforhandlinger, og det er en uomstødelig kendsgerning, at den nordkoreanske kommunistiske regering heller ikke reagerede heroverfor. Jeg beder da ærede medlemmer her i salen selv bedømme, om jeg har haft ret til at fremsætte min påstand, at det er kommunisternes og den nordkoreanske regerings skyld, at stridighederne fortsætter, og at forhandlingerne ikke er indledt.

I een forbindelse under omtalen af min tale gav det ærede medlem hr. Aksel Larsen mig ret, og herfor vil jeg gerne komplimentere ham — selvom han var nødt til at gøre det. Han bekræftede min udtalelse om, at sandheden om kommunisterne er den, at de ikke er modstandere af alle krige, de er

ikke modstandere af krig overhovedet. Kommunisterne er tilhængere af det, de kalder retfærdige og revolutionære krige; de forbeholder sig blot selv at give betegnelsen: denne krig er retfærdig, denne krig er revolutionær, og denne krig er det omvendte.

Heri er der ikke noget nyt, sagde det ærede medlem til mig, og for rigtig at gøre sine bemærkninger karakteristisk klassiske henviste han til, at det var ikke alene Stalin, der havde sagt sådan noget; gamle Karl Marx, der så ofte bliver draget frem, når der er brug for ham, blev også draget frem i denne forbindelse. Men det ærede medlem føjede til, seende ned på mig: indrømmer det ærede medlem da ikke, at Hitlers krig var uretfærdig, og at det var berettiget at gå til modstand mod den? Med det, jeg siger nu, besvarer jeg det væsentligste i det ærede medlems tale: deri mener jeg det ærede medlem har ret. Det var berettiget at stemple Hitler som krigsforbryder, og naturligvis vil vi aldrig stille os på det standpunkt at fordømme dem, der gik til modstand mod Hitler. Men læg mærke til, hvad jeg siger: i hele dette land var alle mennesker efter overfaldet den 9. april 1940 virkelig enige om, at det var en uretfærdig handling, Hitler havde begået, ikke alene i forhold til Danmark, men til hele Europa. Men det ærede medlem og hans parti og hans partifæller stemplede fra 9. april 1940 indtil een ganske bestemt dato i 1941 ikke Hitler som krigsforbryder, men de sagde fra denne talerstol, at det var England, det var Frankrig, det var, hvad man med en meget summarisk betegnelse kalder de imperialistiske stater, der var årsag til denne krig, og de stillede sig i hele den kampagne, der blev ført her i landet, da Frits Clausen gik omkring i denne sal, ideologisk ved nazisternes side. På en bestemt dato, den 22. juni 1941, skiftede man argumentation!

Ærede medlem! I dette årsagsforhold ligger forklaringen på den mistanke og den isolation, som det ærede medlem og alle hans partifæller her i salen og landet over efterhånden er underkastet fra hver hæderlig dansk. Vi har mistanke til jer om, at jeres bevæggrunde til i den ene eller den anden situation at påhæfte etiketten retfærdig krig eller uretfærdig krig ikke dikteres af jeres følelser og jeres moral og jeres indstilling som danske, men af helt andre ting, og vi har beviser for det fra den periode, jeg taler om, fra 9. april 1940 til 22. juni 1941. Ærede medlem! Jeg synger rent ud, nu da vi endelig kan tale frit, da jeg i hvert fald kan tale friere, end jeg har kunnet før: vi frygter